

तस्मिन्महत्सु घ्रातिषु । उतेम् (उत + इम्) अर्धे क्वामहे «illum sane in magnis certaminibus, atque eundem in parva *dimicatione* invocamus», LXXXI. 1.; अर्धेषु घ्राता मधवन्महत्सु च «parvis in certaminibus, Maghavan! magnisque», CH. 10.

c. Die Scholien : युतं (von युज्, vgl. VIII. 4.) सकृत्कारिणं समाहितं वा । वृत्रेषु शत्रुषु धनलाभविरोधिषु प्रातेषु ।

Str. 6 a. वृषन् = वृष्टिप्रद, die Scholien. — चरु = मेघ, *Nigh.* I. 10. — Ueber अमुम् bemerkt Rosen Folgendes : Ubi pronomina इदम् et अदस् conjunguntur, illud rem loquenti propiorem, hoc remotiorem designare solet. *Attar. Br.* II. 23.: स वा (d. i. वै) अस्मिंश्च लोके ऽमुष्मिंश्च प्रतया च पशुभिश्च गृहेषु वसति । य एवं वेद ।

b. Die Scholien : सत्राशब्दः सकृत्कार्ये (vgl. LXXI. 9. LXXII. 1. Rosen : «statim») ऽभिमतः । फलत्वात् सकलं सकृद् ददातीति सत्रादायन्. Rosen : «statim, simul largiens.» In सत्र (सत्रा scheint nur eine metrische Verlängerung zu sein; vgl. यत्र XXII. 4. und अत्रा in den Scholien zu Pāṇ. VI. 3. 133.) haben wir dasselbe Affix wie in अत्र, कुत्र, तत्र, यत्र u. s. w. — Ueber दावन् s. zu V. 5. a. — वृधि; vgl. zu II. 1. 1. c.

c. Rosen : अप्रतिष्कृत («nobis haud recusans»), i. e. secundum scholiasten केनचिदप्रतिशब्दित, a r. कु, praefixo प्रति, et inserta littera sibilante, de qua vid. P. VI. 1. 135. seqq. Aliter Devar. ad *Nigh.* IV. 3. qui अप्रतिष्कृत ad r. स्कु (आप्रवणे i. e. आगमने) refert, et अय्येनाप्रतिगत vel अप्रतिसंवलित interpretatur. Westergaard führt das Wort ebenfalls auf स्कु zurück und übersetzt es mit «cui nemo repugnat, insuperabilis». In diesem Falle ist अस्मभ्यम् mit अपावृधि zu verbinden «erschliesse uns jene Wolke». Str. 8. c. und LXXXIV. 7. giebt Rosen अप्रतिष्कृत durch «cui nemo contradicit» wieder.

Str. 7. a. b. Rosen übersetzt : «Unicuique deo quae alia *rectantur* carmina, ea sunt Indrae teligeri», und macht dazu folgende